

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Resurrexit, sicut dixit . . .

Te preamărim, Regele, Domnul și Invățătorul nostru, căci ne-ai făcut cel mai mare bine: ai înviat. Omenirea ucigașă, prin învierea Ta, a devenit omenire răscumpărată. Iar noi, — fiii acestei omeniri, care am mărit chinurile Tale; care prin cugetele noastre păcătoase am bătut spini în fruntea Ta dumnezeiască; care prin faptele noastre nelegiuite am străpuns mâinile tale, din care numai dăruri am primit; care prin pașii noștri spre rău, ți-am pironit picioarele tale sfinte; care, — ce rușine și durere, — prin sentimentele noastre necurate am străbătut inima ta neînchiptă de curată; — te preamărim.

Cu ochii orbiți de nemărginita lumină a Învierii tale, în genunchi privim spre tine, și-ți spunem: „Ce bun ești că ai înviat și ne-ai

dat de știre învierea aceasta, căci noi suntem slabi și îndoielnici și răscumpărarea fără înviere nu ne-ar fi fost de-ajuns. Dar Tu ai înviat, cum n-a înviat nimeni, cum ne-ai spus că vei învia. Aceasta ți-o mulțumim, pentru aceasta te binecuvântăm.“

Și învierea ta în viața noastră sbuciumată înseamnă un popas odihnitor, o nădejde, un punct fix, în care putem să fixăm și pârghia vieții noastre. Posibilitatea învierii tale ne îndreptățește să credem, că și pe noi ne vei învia. Ne vei învia din moartea păcatului, — dacă noi nu vom pierde din ochii noștri figura ta triumfătoare și în strălucirea învierii nespuse de blândă și ne vom păstra sufletul veșnic înrouat de lacrimile pocăinții simțite asupra faptelor noastre ucigătoare de Dumnezeu,

sufletul împodobit și rodnic, în care trăiești și lucrezi Tu, așa cum te-am primit în el la cuminecarea de Paști.

Ne vei învia din moartea întristărilor. Grijile, supărările, și durerile care nu ne lasă să devenim oameni sufletești, ci ne leagă de praful pământului ni le vei goni. Căci doară: „Aceasta este ziua, care ne-a făcut-o Domnul, ca să ne bucurăm și să ne veselim într'însa.“ Căci ce-ți este ție, care ai înviat din puterea ta, ca să schimbi durerea noastră în veselie și trunchiul uscat al desnădejdiilor noastre în pomul veșnic verde al nădejdiilor?

Iar în ziua cea din urmă ne vei învia, — dacă nu te vom uita în niciun moment al vieții noastre, — spre fericirea nemărginită. Căci Tu ai plătit întreaga noastră fericire cu prețul nespuse de scump al suferințelor și al învierii tale. De aceea dacă vom trăi conform învățători-

lor tale și nu te vom ucide mai mult putem sigur și fără de frică să așteptăm moartea, căci Tu „cu moartea ta pe moarte ai călcat.“ Și putem să ne bucurăm de învierea ta, cântând: „Resurrexit, sicut dixit halleluia!“

Dr. Irina Berinde.

Pace vouă!

Golgota e învăluită de adâncă tăcere. Intunerecul nu este biruit încă de cele câteva raze ale aurorei, care prevestesc nașterea zilei. Câteva stele cu lumina lor palidă privesc posomorite spre stâncă în care se ascunde trupul Celui răstignit. Ostașii trimiși de Pilat — după cererea evreilor — vorbesc căscând și somnuroși, discutând asupra celor întâmplare în cetatea sfântă a lui Dumnezeu, amintindu-și de acel convoi dureros care a străbătut „Via Dolorosa“ Calea durerilor. Vorbesc de fiul lemnarului din Nazaret, de Isus de sângele lui care a sfințit praful ce acoperea drumul.

Dar deodată văd strălucire necunoscută, orbitoare care le umple inimile de frică nesimțită în fața dușmanului. Privesc cu mirare, dar ochii lor nu pot suporta lumina și ca prin vis văd cum o putere necunoscută

ridică piatra de pe intrarea mormântului și plin de frică și timiditate cad cu fața la pământ iar pe când se ridică nu mai văd în mormânt trupul. Unde este? A înviat!

Pe drum este încă tăcere. Femei intristate cu pas grăbit aleargă să-i facă ultima cinste ungând trupul cu miruri bine-mirositoare. Ingrijorarea lor este mare, căci brațele lor slabe nu vor fi în putere să ridice grozava piatră. Urcând drumul Golgotei la lumina dimineții văd gura mormântului deschisă, neacoperită. Magdalena se întoarce cu inimă strânsă, aleargă să-l vestească pe Chifa și pe ucenicul iubit de acest lucru neașteptat. Insoțitoarele mirate se apropie și curios privesc în mormânt. În loc de trup văd înger strălucitor, care cu glas de harpă dulce le spune: Ce căutați pe cel viu cu cei morți? A înviat.“

Femeile devin mai înviorate. Nu le vine să creadă glasului îngeresc, Viu discută între ele, alergând repede spre orașul înmormântat în tăcere adâncă. Deodată se opresc. Figura glorioasă a celui înviat se arată în fața lor. „Pax vobis.“

Golgota — muntele durerilor — devine muntele biruinții. Mormântul devine izvor de viață.

A înviat „dăruind nouă viață.“

A înviat ca din nou să calce pe calea cunoscută a smeririlor. „Întru ale sale a venit și ai săi pe Dânsul nu l'au cunoscut.“

A înviat căutând în noi sălaş. Bate la porțile inimilor noastre cerând să-i deschidem.

Și nu este primit.

Ura, care i-a săpat mormântul nu a încetat de a exista. Pacea nu este bine înțeleasă. Idealul nu este „Cel ce a înviat.“ Invierea Lui nu a înviat și în noi altruismul, Cuvântul Lui de pace este nesocotit.

Bucuria învieri nu pătrunde în inimile noastre. Nu vrem să înțelegem, că învierea Lui arată neconținut spre autorul vieții. Căutăm în alt loc vieța. și nu la El, care este calea, adevărul și vieța.

Trimite — Doamne — pace sufletelor noastre!

Ion Berinde
profesor.

Smerenia sau umilința.

I.

Pentruca să ajungem virtuosi, de regulă ni se propun două mijloace. Una fac motivele și reflexiunile, cari ne pot îndemna și încuraja la ele, a doua sunt practicarea și îndeplinirea lucrurilor, prin cari câștigăm o ușurățate în săvârșirea lor.

Una din reflexiunile cele mai puternice, și cele mai excelente, cari ne pot ajuta la umilință, mai bine zis cea mai puternică și mai excelentă din toate aceste reflexiuni este pilda Domnului Nostru Isus Hristos.

Despre acest subiect nu se poate spune niciodată prea mult. Viața lui întreagă dela naștere până la moarte, a fost o desăvârșită învățătură a umilinței.

Sf. Augustin în privința aceasta examinează mai vârtos pilda pe care a dat-o Isus la cina cea de pe urmă în fața suferințelor și morții sale, când a spălat picioarele învățăcelilor săi.

Nu au fost destule Mântuitorului nostru, pildele pe cari le-a dat în cursul vieții sale întregi, nu au fost destule acele, pe cari era să le dea în cursul patimilor sale, în acele clipe deja iminente și în cari după cum profetea Isaia, era să se arate ca „cel mai neînsemnat,” s'au cum a spus regescul profet, ca „ocara oamenilor și disprețul norodului.” „Știind Isus că a sosit ceasul său, ca să meargă la Tatăl, din aceasta lume, deoarece a iubit pe ai săi, cari au fost în lume, i-a iubit, până în sfârșit.”

După ce s'a terminat cina, s'a sculat dela masă, a depus hainele sale, s'a încins cu o ștergură, a turnat apă într'un vas, a ingenunchiat la picioarele învățăcelilor săi înaintea vânzătorului luda și a început a spăla picioarele, cu mâinile lui dumnezeiești și a le șterge cu ștergura cu care era încins.

Oh, ce taină măreață ! Doamne ! Tu vrei să-mi speli picioarele ? Striga Petru. Apostolii nu au priceput ce făcea Domnul. Isus a răspuns : „Ce fac eu, tu nu pricepi acuma, însă vei înțelege mai târziu.” După aceea s'a pus iarăși la masă, și le-a tâlcuit la înțelesul lor lucrul săvârșit.

„Voi îmi ziceți Invățător și Domn, și cu drept, că sunt atare. Dacă dară eu Invățătorul și Stăpânul vostru v'am spălat picioarele, atunci și voi sunteți datori să spălați picioarele unul altuia. Căci v'am dat pildă ca și voi să faceți, cum am făcut eu. Aceasta este înțelesul tainei acesteia, ca să vă învățați a vă umili precum m'am umilit eu.”

Virtutea umilinței anume este de o parte atât de importantă, de alta parte practicarea ei este atât de grea, ca pildele multe pe cari Domnul deja le-a dat și cari erau neîntârziat să le mai dea, i se păreau ca încă nefiind suficiente. El care a cunoscut atât de bine slăbiciunile noastre și pulsul inimii noastre și stricăciunea trupului nostru, ne-a prins la partea aceasta a noastră unde suntem mai slabi și a pus porunca umilinței între cele din urmă desiderate a testamentului lui, cu limba de moarte, ca să rămână înscris cât mai afund în inimile noastre.

II.

Asupra cuvintelor Domnului : „Învățați dela mine, că sunt blând și smerit la inimă” spune

sf. Augustin : „O învățătură plină de dar.” O învățător și stăpân al oamenilor la care a intrat moartea prin măreție. Anume ce vrei Tu Doamne să învățăm noi dela Tine ? Tu vrei numai ca eu să fiu blând și smerit la inimă. Singur acest lucru, zici Tu să învăț eu dela Tine ? În aceasta sunt prin urmare închise toate comorile înțelepciunii și priceperii Tatălui, cari sunt închise și ascunse în Tine. Este dară aceasta un lucru atât de mare, ca noi să învățăm dela Tine, care ești blând și smerit la inimă ? Este dară un lucru atât de mare ca să devenim mici ? Întru adevăr nimenea altul nu ne-ar fi putut învăța aceasta, dacă Tu în mărirea Ta nemărginită nu Te-ai fi făcut mic ?”

Prin urmare trebuie să fie în adevăr ceva mare și greu a se umili și a se micșora, ca oamenii nici când nu ar fi ajuns la aceasta, să se umilească, dacă Dumnezeu însuși nu s'ar fi umilit și micșorat, că nimic nu zace atât de afund înăuntrul nostru și nimic nu este atât de înrădăcinat în inima noastră ca dorința să fim cinstiți și respectați de alții. Pentru aceea au fost toate aceste de lipsă, ca să putem fi smeriți. De un atare leac a avut lipsă boala orgoliului nostru. „Dacă însă acest leac,” anume că Dumnezeu s'a făcut om și umilirea atât de mare a fiului lui Dumnezeu pentru noi,” nu vindecă orgoliul nostru, atunci nu mai știu ce poate să-l vindecă” — zice sf. Augustin.

III.

Sf. Bernadin spune: Fiul lui Dumnezeu a văzut că două fapte nobile, mărețe și zidite pentru fericire, cum au căzut în urma dorinței lor de a se face asemeni lui Dumnezeu, în fundul iadului. Dumnezeu a zidit pe ingeri, și Lucifer a dorit numaidecât să se facă asemenea lui Dumnezeu. „Mă voiui sui în ceriu, înălța-voiui tronul meu mai presus decât stelele lui Dumnezeu, mă voiui așeza pe muntele Arătărilor în partea norodului.“ Așa a grăit el și a atras și pe alții după sine. Însă Domnul numai decât i-a împins în iad și ei au devenit din ingeri draci. „Însă vei fi aruncat în infern, în fundul cel mai adânc.“

Dumnezeu a zidit pe om și satana numaidecât la infec-

tat cu vărsatul și veninul lui: „Veți fi ca zeii, cunoscând binele și răul.“ Cu aceasta făgăduință au fost amăgiți, au călcat legea Domnului și s'au asemănat dracilor. „Ai luat avutul lui Naaman, de aceea și lepra lui Naaman se va lipi de tine și de seminția ta în veci.“ (Reg. II. 5, 27) a zis profetul Elizeu către servitorul său Giezi, când acesta a luat daruri dela Naaman leprosul.

Aceasta a fost judecata lui Dumnezeu și asupra omului. Deoarece acesta a voit să aibă avutul lui Lucifer, adevăratul orgoliului, i s'a lipit și lepra lui Lucifer, pedeapsa pentru măreția lui.

IV.

Așa am devenit oameni ai ai stricăciunei, asemenea dracilor, pentru că am dorit să de-

venim asemenea lui Dumnezeu. Ce va face Fiul lui Dumnezeu; văzând aceasta nenorocire? Vou merge și mă voiui descoperi lor într'o formă, ca toți cari vor să-mi urmeze și vor să-mi semene mie, aceasta asemănare să le fie spre folos. Nimenea să nu piară dacă se vor asemăna mie. Pentru aceea a venit Fiul lui Dumnezeu și s'a făcut om.

„Un copil ni s'a născut nouă.“ Să ne nizuim a fi cași acest prunc mic. Să învățăm dela Dânsul, căci este blând și smerit la inimă. Ca să nu se fi făcut marele Dumnezeu înzădar om și prunc mic. „Că dacă nu veți fi ca acest copil, nu veți putea intra în împărăția ceriului.“

Tipografia și Librăria

Asociațiunii pentru Cultura Poporului Român din maramureș
tuturor cetitorilor „Duminecii“ și clienților dorește

Sărbători fericite!

Calendar săptămânal.

16 — 22 Aprilie 1933.

16. Duminecă Sf. Paști (Ap. Fapt. 1, 1. Ev. Ioan 1, 1.)
17. Luni Sf. Paști (Ap. Fapt. 1, 12. Ev. Ioan 1, 18.)
18. Marți Sf. Paști (Ap. Fapt. 2, 14. Ev. Luca 24, 12.)
19. Miercuri C. Ioan din Peștera
20. Joi P. Teodor Tr.
21. Vineri M. Ianuarie † 305
22. Sâmbătă P. Teodor Sicheotul.

